

Amalie Holmemo

døde 7. ds. 82 1/2 år gammel, efter lengere tids sykeleie. Hun var født på gården Holmemo i Lenvik, hvor hennes bestefar Karoles Gregussen, var den første rydningsmann på gården.

Hennes far, Hans Andreas Hansen, som var en bror av Anders Kiil Hansen, Setermo og lærer og kirkesanger Hansen Hillesøy, Larine Hansen, Sandvik m. fl. søskende, fortsatte rydningsarbeidet, inntil Amalie giftet sig med Johan Jørgensen og de så overtok eiendommen. Her bodde hun til hun sammen med de 2 da hjemmeværende sønner, Johan og Jørgen, flyttet til Sørreisa, hvor den eldste sønn Hans var gift og bosatt. Amalies eneste datter reiste over til Amerika der hun døde i 1913. Den yngste sønnen, Lorents var da reist til Oslo, der han fremdeles bor.

Hennes mann, Johan Jørgensen, eller Johan Jørgen, som han almindelig kaltes, døde i 1891. Han var en bror av Hans Kiær, Rossfjord's annen hustru. Han var meget religiøst interessert og reiste adskillig om i distriktet som emisser. Ved siden av gårdsbruket, drev han fiske. Han var en robust kjempekar; men var i sine siste leveår meget nedbrutt av sykdom.

Efter mannens død, sat Amalie igjen på denne avsidesliggende plass, med 6 barn i alderen 1 til 15 år. Det var ikke greit. For veien til fattighjelp var den tid ikke så lett å betræde som nu, og bidrag i øst og vest, var utenkelig, ikke en gang en svak drøm. Og Amalie med de 5 små barna fikk slite og stræve tungt for tilværelsen på den ikke lite tungdrevne gård. Det arbeide og matstræv, som ofte falt tungt nok for to, det måtte hun nu ta alene.

Men de første tunge år gikk, og guttene vokste til. Der var god to i dem. Det lå likesom i blodet å være nævenyttig. For bestefar deres, han Hans Andreas, var en vidt bekjent finsnekker, og særlig var han kjent som rokkedreier, (rokkemaker), og hans rokker var en viden om efterspurt vare. For dette sitt arbeide fikk han sølvmedalje.

Sønnene, Hans, den eldste, og Johan, var ikke gamle karene, før de tok op bestefarens håndverk. Og de gikk videre. Snart blev de kjent som fiolin- og gitarmakere, et arbeid som da stod høit i kurs og annsås for det beste i finsnekkerfaget.

Og Holmemo guttene blev efterhvert mer og mer kjent og efterspurt, det de er den dag i dag, som dyktige fagfolk, Johan, som snekker og Hans, Jørgen og Lorents som malere — særlig.

Det var moren, Amalie, lykkelig over, at hennes 4 sønner, alle blev kjente og dyktige håndverkere, og som likeledes ved deres rettskafne liv æret sine fædre og sin stand. Det forstod vi ofte, var hennes stolthet.

Og Amalie levde og syslet sitt stille, og opofrende liv blandt og for sine sønner, både under den tid de levet på Holmemo, og siden i Sørreisa, og senere efterat Jørgen og Johan i 1922 flyttet hit til Lenvik (Skogen) igjen.

Men alderen tok på, kreftene minket, og de siste årene klarte hun ikke stort, enda hun trofast var oppe og ordnet så længe hun maktet det. 2 år omtrent lå hun tilsengs. Så fikk hun hjemlov, vel tilfreds og — får vi håpe — vel forberedt.

Et sjeldent godt menneske er vandret bort, en trofast og opofrende mor og hustru, en god og fredelig nabo, som vilde alle vell, har forladt oss. Men det gode minne om Amalie Holmemo, skal leve lenge i blandt oss.

Fred! Fred!

Nabo.